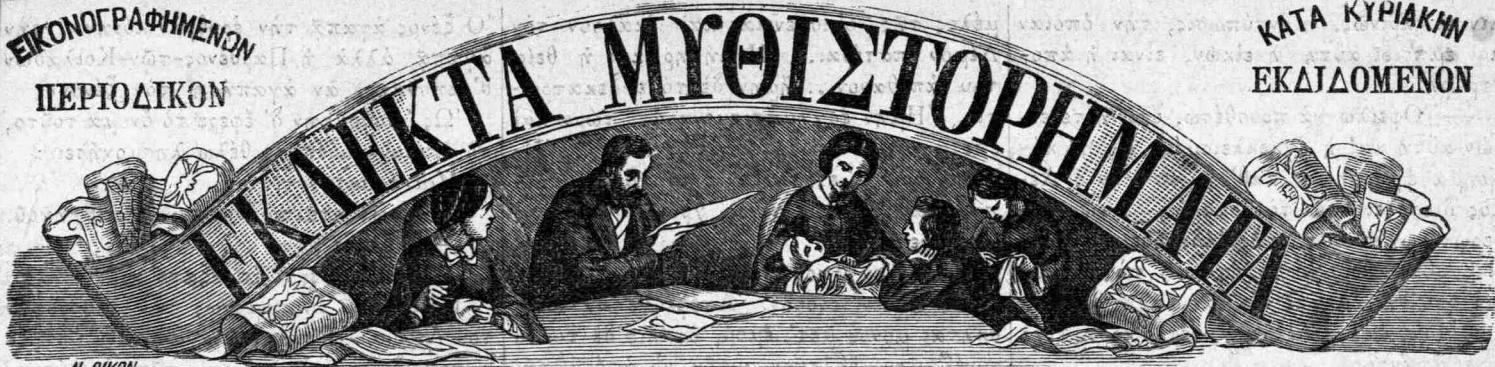

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Διευθρομαὶ ἀποστέλλονται ἐπ' εὐθείας, εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματισμοῦ καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙ ΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μικρὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — Η ΣΗ-
ΜΑΙΑ ὑπὸ Γ. Δροσίνη

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5. Ἐν ταῖς Ἰσπαρῆσις 6.
Ἐν τῇ Ἑσπερικῇ φρ. χρυσῶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΑΛΑ προηγουμένα λευκὰ 20.

Ἴδου τὰ γαμήλια δωρὰ σου. (σελ. 287).

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΔΕ-ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων).

— Πρὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, οἱ Ἴνδοι τῆς Σιέρρα-Μάδρε ἐσπεῖρον τὸν τρόπον εἰς τὸ Μεξικόν· προσέβαλλον καὶ ἐφόνευον τοὺς κατοίκους, ἐπυρπόλουν καὶ διήρπαζον τὰς περιουσίας...

Πρὸς κατὰπαντα τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραττομένων ὠμότητων καὶ πρὸς ἀπώθησιν αὐτῶν εἰς τὰ ἄγρια κρησφύγετά των, ἐσχηματίσθη ὑπὸ ἐθελοντῶν πολιτοφυλακῆ, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατετάχθη καὶ ὁ κύριος Ἄγγελος δὲ Λέμος, πλούσιος ἔμπορος τοῦ

Μεξικοῦ, ὅστις, ἰδίᾳ δαπάνῃ, κατήρτισεν ὀλόκληρον λόγον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπῆλθε, διψῶν ἰνδικῶν αἵμα.

Κατήγετο ὑπὸ τινος τῶν τολμηρῶν τυχοδιωκτῶν, αἵτινες ἐπεχείρησαν τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐνεκατεστάθησαν εἰς αὐτήν, γαυριῶν δὲ διὰ τοὺς προγόνους καὶ τὸν πλοῦτόν του, κατείχετο ὑπὸ ἀφορήτου ἀλαζονείας.

Παρατηρήσατε αὐτὸν καλῶς, Σανδοβαλ, εἶπεν ἡ Κλέρα, δεικνύουσα τὴν ἄνωθεν τῆς ἐστίας ἠρημένην εἰκόνα. Τί ἀνευρίσκατε εἰς τὴν μορφήν ἐκείνην;

— Ὅπως δὴ ποτε, κυρία, ἐπέσχε θέσιν πατρὸς ὑμῶν, ἀπέσπασεν ὑμᾶς...

— Ἀπὸ τῶν ὄρεων, εἰς τὰ ὁποῖα ἔζων οἱ οἰκετοὶ μου, ὅπου, μένουσα ἄγρια, θά ἤμην ἴσως εὐτυχῆς, εἶπεν ἡ νέα γυνή, ροφῶσα δευτέραν δόσιν ρουμιῦ.

— Ἀκολουθῶς ἐγένετο σύζυγός σας καὶ πατὴρ τῆς θυγατρὸς σας.

— Ἀδιάφορον, ἀδιάφορον· εἶπατέ μοι τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν ἐμποιεῖ ὑμῖν ἡ εἰκὼν τοῦ Λέμου· ἡ ὁμοιότης εἶναι ἀπαράμιλλος, ὡς δὲ λέγουσι κοινῶς, μόνῃ ἢ φωνῇ τῷ λείπει. Τιοῦτός ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, ὅτε ἀπῆλθε κατὰ τῶν ἄγριων τῆς Σιέρρα-Μάδρε.

— Ἀφοῦ, κυρία, θέλετε νὰ ὀμιλήσω ὑ-

μὴν εὐλικρινῶς, ἢ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν μοι ἐμποιεῖ αὐτὴ ἢ εἰκὼν, εἶναι ἢ ἀποστροφή.

— Ὁρσεῖω νὰ προσθέσω, ὅτι ἢ τε εἰκὼν αὐτὴ καὶ ἢ ἐγκεκλεισμένη εἰς τὸ κόσμημα ἐγράφησαν καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λέμος διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἐνός τῶν φοβρωτέρων παθῶν, τῆς ἐκδικήσεως, διότι οἱ βάρβαροι εἶχον πυροπολήσει τὴν ἑπαυλὴν τοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίας καὶ ἢ ἀδελφῆ του Ἰδα, ὠραία δεκαπενταετίας κόρη, εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

— Ἄ!

— Μικρὸν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, παρήγγειλε καὶ ἐγράφησαν αἱ δύο εἰκόνες, ὅπως ἀφήσῃ αὐτὰς ὡς ἐνθύμημα εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν θεῖαν του. Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ σύνοφρον μέτωπόν του, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὑποτίθενται κρατούσαι μαῦραι σκέψεις, ὡς ἐπίσης τὸ ἀτενὲς καὶ σκληρὸν βλέμμα του, τὸ ψυχρὸν καὶ πικρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ συνισταμένων χειλέων του.

— Ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα...

— Συνήθως, ὁ Λέμος δὲν εἶχε ταύτην τὴν ἔκφρασιν ὅτε ἦτο ἡσυχος, ὅπερ σπανίως συνέβαινε, ὅτε συνδιελέγετο μετὰ τῆς θεῖας του ἢ μετ' ἐμοῦ, καθίστατο πρᾶος, συμπαθητικὸς καὶ σχεδὸν εὐειδής.

— Ἄ! τὸν ἠγαπάτε! τὸν ἠγαπάτε ἀκόμη! ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβάλ με ὕψος μελοδραματικόν.

— Οὐδέποτε τὸν ἠγάπησα... οὐδέποτε μέχρι τῆς σήμερον, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα.

Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐτήρησε βραχεῖαν σιγὴν.

Ὁ Σανδοβάλ παρετήρει αὐτὴν ἐρωτικῶς.

— Σὰς ἔλεγον, ἐπανέλαβεν ἡ Κλάρα, ὅτι ὁ Λέμος εἶχεν ἀπέλθει εἰς Σιέρρα-Μάδρε, ὁπόθεν ἐπέστρεψε μετὰ δύο μῆνας· εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ κρησφύγετα τῶν Ἰνδῶν, εἶχε θύσει καὶ ἀπολέσει· εἶχεν ἐμπρήσει ὀλόκληρα δάση, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀνευρῇ τὴν ἀδελφὴν του· ἐκόμισεν ὅμως δύο ἀντικείμενα, ἦτοι μεγάλην ποσότητα μαργαριτῶν καὶ μίαν διαιτῆ Ἰνδῆν. Ἡ Ἰνδὴ ἐκείνη ἦμην ἐγώ.

— Ἐστὼ εὐλογητὸς ὁ Λέμος, διότι ἀπέσπασε τοιοῦτον θησαυρὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἀγρίων! ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Ἐξ ἐκείνων τῶν μαργαριτῶν, μία ἑκατοντὰς ἦσαν μέλανες καὶ μεγάλης ἀξίας· δι' αὐτῶν, κατεσκεύασε τὰ κειμήλια ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἦνωσε μετὰ τοῦ ἐγκλειστοῦ τὴν εἰκὼνα τοῦ κοσμήματος. «Ὁ κόσμος οὗτος θὰ εἶναι ἢ προῖξ τῆς Κλάρας», εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του. Τοιοῦτοτρόπως λαλῶν, προέβλεπε τὸ μέλλον· θὰ ἐγίνοντο σύζυγός του... Ἡ Κλάρα ἐκ νέου ἐσιώπησεν, εἶτα δ' ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Λέμος μ' ἐβάπτισε καὶ ἀνέθεσε τὴν περὶ ἐμοῦ μέριμναν εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν θεῖαν του.

Ἐβίωσα δώδεκα ἔτη ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καταγωγῆς μου· οὐδέποτε εἶχον ἐξέλθει τῆς ἐπαύλεως. Μόλονότι οἱ ἐργάται μὲ ἀπεκαλοῦν Ἰνδῆν, ἐγὼ δὲν ὑπέπτευον ὅτι ἦμην τοιαύτη, ἀλλ' ἐθεώρουν ἐμαυτὴν ὡς

μέλος τῆς οἰκογενείας καὶ ἐκάλοῦν τὸν Λέμον πατέρα... Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θεῖα του ἀπέθανον... ἤμην δὲ τότε δεκατριετίας. Ἡμὴν ἐσχηματισμένη ὡς τώρα καὶ ἐπετήρουν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας... Ἡμέραν τινὰ μ' ἐξέπληξεν ὁ παράδοξος τρόπος, καθ' ὃν πρὸ τινος χρόνου ὁ Λέμος μὲ παρετήρει.

— Εἶχεν ἐρασθῆ ὑμῶν;

— Οὐδὲν ἐνόουν. Ἀπέφευγε νὰ εὐρίσκηται μόνος μετ' ἐμοῦ, ὁσάκις δὲ τοῦτο συνέβαινε, ἐβλεπον αὐτὸν ν' ἀπέρχεται ταχέως, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν του ὠχρία καὶ τὸ βλέμμα του ἐσπινθηροβόλει.

Ἠγνούουν εἰς τί ν' ἀποδώσω τὴν συμπεριφορὰν του, τὴν μελαγχολίαν, ὑφ' ἧς κατελαμβάνετο, ὁσάκις ἦτο πλησίον μου.

Οὕτω παρήλθεν ἔτος· ἤμην δεκαεπταετής.

Ὁ Λέμος ἦτο σχεδὸν ἀπὼν καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ἐρχόμενος ἐκ διαλειμμάτων καὶ ὀλίγας ἡμέρας διαμένων ἐκάστοτε εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Πάντοτε δὲ μὲ παρετήρει μετὰ μείζονος συγκινήσεως.

Ἦρχιζον νὰ δοκιμάζω τὴν βαθεῖαν μελαγχολίαν, τὰς ἀκουσίους ἀφαιρέσεις, τὸ ἀόριστον αἰσθημα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ ἔρωτος, παρὰ ταῖς νεάνισιν, ἔρωτος ἀνευ ἀντικειμένου, ἀγνώστου καὶ ἀκαταλήπτου.

Διηρχόμεν μὲγα μέρος τῆς νυκτὸς ὑπὸ τοὺς Ἰνδοὺς καλάμους, ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐλῇ τῆς ἐπαύλεως, παρατηροῦσα τὴν σελήνην καὶ ὄνειρευομένη μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς.

Μίαν νύκτα... ἦτο ἢ ὦρα προκεχωρημένη... ἤμην βαθέως βεβυθισμένη εἰς τὸν ρεμβασμὸν μου· δὲν ἠκούετο εἰμὴ τὸ σύριγμα τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἐτάρασσε τὰ φύλλα τῶν πλατάνων καὶ τῶν καλάμων. Πάντες ἐκοιμῶντο, πλην τῆς Μαρίας, τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου δούλης, ἣτις ἐκάθητο κατὰ γῆς παρὰ τοὺς πόδας μου.

Ἀίφνης, ὄξεῖα κραυγὴ τῆς κόρης ἐκείνης μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν πραγματικότητα... Ἐπιστολὴ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Ἠγέρθη· ἡ Μαρία, διευθύνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὴν διαχωρίζουσαν τὴν αὐλὴν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φράκτιν, ἔκραζεν ἐντρομος:

— Ἐνας Ἰνδός! ἕνας Ἰνδός!

Παρετήρησα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ εἶδον ἀνθρωπίνην σκιάν, πηδήσασαν ὑπεράνω τῆς φράκτις· ἀγρία κραυγὴ ἠκούσθη καὶ τὰ πάντα ἐκαλύφθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τῆς σιγῆς.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἰσῆλθον, πεφοβισμένη, εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Μαρία εἰδοποίησε τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, οἵτινες ἐξῆλθον ἐνοπλοί.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, ἐγώ, κεκλεισμένη εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἀνεγίνωσκον τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις, πιθανῶς, μοι εἶχε ριφθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ.

Ἰδοὺ δὲ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς: «Ὁ ξένος μὲ τὸ ὠχρὸν πρόσωπον δὲν εἶναι πατὴρ τῆς Παρθένου-τῶν-Κοιλάδων.

Ὁ ξένος ἀγαπᾷ τὴν ἐρυθρὰν κόρην... τὴν ἀγαπᾷ· ἀλλὰ ἡ Παρθένος-τῶν-Κοιλάδων θ' ἀποθάνῃ, ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ξένον». Ὡς ὑπογραφήν δ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι: Μιαντουκατοῦκ.

— Ἴσως ἦτο τὸ ὄνομα Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ.

— Τίς οἶδε;

— Καὶ ὑμεῖς τί ἐπράξατε;

Περιέμεινα ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Λέμου. Ἡ προσδοκία μου δὲν ὑπῆρξε μακρὰ, διότι, τὴν πρωῖαν τῆς ἐπιούσης, ἦλθε.

— Πρόκειται νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαιότητας ὑποθέσεως, τῷ εἶπον.

— Περὶ σπουδαιότητος ὑποθέσεως; εἶπεν, ὠχρίασας.

— Ναί, κύριε.

— Ἄς ἴδωμεν· ἐλθέ μαζί μου.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, οὗτινος ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Τίς εἶναι ἡ σπουδαιότης αὐτὴ ὑπόθεσις; μὲ ἠρώτησε.

— Τῷ ἀφηγήθην τὸ συμβᾶν τῆς νυκτὸς καὶ τῷ ἐπέδειξα τὴν ἐπιστολήν.

— Μιαντουκατοῦκ! ἀνεφώνησεν ὁ Λέμος μὲ βραγχινὴν φωνήν· ὁ Μιαντουκατοῦκ σοὶ ἀπαγορεύει νὰ μὲ ἀγαπήσῃς καὶ σὲ ἀπειλεῖ.

— Ὅμως, πάτερ μου, σὰς ἀγαπῶ!

— Βλέπεις, ὅτι δὲν εἰμαι πατὴρ σου!

— Ὡ! μὴ τὸ λέγετε, εἶναι ψεῦδος!

— Δὲν ἐσκέφθης ποτὲ τὸ διάφορον χρῶμα ἡμῶν;

— Ὅχι... ὄχι, κύριε...

— Δοιπόν, ἡ ἐπιστολὴ λέγει τὴν ἀλήθειαν· δὲν εἶσαι θυγάτηρ μου.

— Τίνος εἰμαι θυγάτηρ; ἀνέκραξα.

Τότε μοι διηγήθη τὴν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀδελφῆς του ἐστρατεῖαν κατὰ τῆς Σιέρρα-Μάδρε, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ ἀνεύρεν ἐν τῷ μέσῳ δάσους, ἐντὸς καλύβης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰνδοὶ εἶχον ἐγκαταλείψει.

— Κλάρα, προσέθηκεν, ἐπίστευον ὅτι δὲν θὰ ἦμην δι' ἐσὲ ἢ πατὴρ... ἀλλὰ...

Ἐσιώπησεν.

Ἐγὼ ἐπίσης ἐτήρησα σιγὴν, ἀγνοοῦσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ μαντεύσω τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς του.

— Σὲ ἀγαπῶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Καὶ ἐγώ... ἐπίσης σὰς ἀγαπῶ.

— Ἄλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ κατὰ διάφορον τρόπον... σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπῶσι τὴν ζωὴν... ὅπως δὲ ζήσω, πρέπει νὰ γενῆς σύζυγός μου.

Ἄθως καὶ ἀπειρος, ἔλαβον τὰς χεῖρας τοῦ Λέμου.

— Ὁ, τι ὑμεῖς θέλετε τὸ θέλω καὶ ἐγώ!

— Οὐδένα ἀγαπᾷς, Κλάρα; μὲ ἠρώτησεν ἐνκαγωνίως.

— Ὑμᾶς μόνον ἀγαπῶ, ἀπεκρίθηκα. Τότε μ' ἐθλίψεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἔνδακρυς, καὶ μὲ ἠσπάσθη τρυφερῶς.

Πρὸ πολλοῦ, δῆλα δὴ ἀπ' οὗ εἶχον γίνεαι μεγάλη κόρη, ὁ Λέμος δὲν μ' ἐνηγάζετο πλέον.

Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἐρωτικὸν φίλημα μοι

προϋξένησεν ἀλγεινὴν καὶ ἀόριστον αἰσθη-
σιν· ἡ ψυχὴ μου συνεστάλη.

Ἦγάπων τὸν Λέμον ὡς πετέρα... ἀλλ'
ὄχι ὡς ἐραστήν.

Ἦγνόνουν δὲ μάλιστα τί ἦτο ἐραστής.

Ὁ Λέμος ἐπλησίασεν εἰς τὰ κιβώτια
τῆς ἀποσκευῆς του, τὰ ὅποια εἶχε κομί-
σει ἐκ τοῦ Μεξικοῦ καὶ τὰ ὅποια ἔκειντο
εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνοίξας δ' αὐτὰ, ἐξή-
γαγεν ἐξαίσια ὑφάσματα.

— Ἴδου τὰ γαμήλια δῶρά σου, μοι
εἶπεν ἤλθον μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σοι προ-
τείνω νὰ γενῆς σύζυγός μου... Εἴμεθα
σύμφωνοι, μόναι δ' αἱ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ
νόμιμοι διατυπώσεις λείπουσιν. Ὁ θερμὸς
ἔρωσ μου δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ βραδύτητα.
Μετὰ μεσημβρίαν τῆς σήμερον θέλομεν ἀ-
πέλθει εἰς τὸ Μεξικόν, ὅπου θὰ γενῶ εὐ-
τυχῆς.

Δὲν ἐνόουν εἰς τί ὁ Λέμος ἐβόαιζε τὴν
εὐτυχίαν του.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐδέησε νὰ τὸ ἐννο-
ήσω, διότι ἐγενόμην σύζυγός του.

Τότε εἶδον τί ἦτο ἔρωσ... Πλὴν πάντα
τὰ ὄνειρά μου περὶ εὐδαιμονίας διελύθη-
σαν μετὰ τῆς ἀπωλείας τῆς ἀγνοίας μου.
Ὅσον ἠγάπων τὸν Λέμον ὡς πατέρα, τό-
σον ἀπεστρεφόμεν αὐτὸν ὡς σύζυγον.

— Καὶ οὐδέποτε ἠράσθητε ἐτέρου ;

— Ὅχι, Σανδοβάλ, ὄχι· ποσάκις ὀ-
φείλω νὰ σὰς ἐπαναλάβω, ὅτι εἴσθε ὁ πρῶ-
τος ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου ἠράσθην ;

— Ἦτοι ὁ εὐτυχῆς θνητός, ὅστις ἀ-
πολαμβάνει τῆς ἀγνότητος τῆς καρδίας
σας.

— Ἄγνοῶ ἐὰν θ' ἀποδεχθῆτε ὡς ἔχει
τὴν καρδίαν μου, διότι δὲν ἀφηγήθην ὑ-
μῖν εἰσὶν τὰ πάντα.

— ὦ κυρία, δύναμαι νὰ σὰς ἀκούσω
ἐξ ἀβορροσύνης, μάλιστα δὲ καὶ μετ' ἐν-
διαφέροντος, ἀφοῦ διηγείσθε τὴν βιογρα-
φίαν σας, ἀλλ' οὐδὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀ-
κούσω, ὅπως συνδεθῶ ἀδιαλύτως μετ' ὑ-
μῶν μήπως ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ ἔρω-
τός μου ;

— Ἐὰν μοι ἐπαναλάβητε τὴν αὐτὴν
ὁμολογίαν, ἀφοῦ περᾶνω τὴν διήγησίν
μου, θέλω σὰς πιστεῦσαι.

— Τότε πρέπει...

— Πρέπει ν' ἀκούσητε μέχρι τέλους.
Δώσατέ μοι ποτήριον ρουμίου.

Ὁ Σανδοβάλ ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ πο-
τήριον τῆς Κλάρας μετὰ κρυφίας εὐχα-
ριστήσεως.

Αὕτη ἐξηκολούθησε.

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ εἶμαι εὐτυχῆς· οὐχ
ἦττον, κατέβαλον πάσαν προσοχὴν νὰ μὴ
τὸ ὑποπτέυσῃ ὁ Λέμος, ὅπως μὴ ταράξω
τὴν εὐτυχίαν του.

Ἄλλ' ὁμως ἡ θέσις μου ἦτο φοικώδης.

Ὁ ἔρωσ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ζωὴ τῆς
γυναίκος.

Διὰ δὲ τὴν ἔχουσαν καρδίαν γυναῖκα,
εἶναι τὸ πᾶν.

Ἦ ψυχὴ μου ἦτο συνεσταλαμένη καὶ
ψυχρά, ὡς ἐὰν ἦτο ἐγκεκλεισμένη ἐντός
τάφου.

Εἶχον ὁμως αὐταπάρνησιν.

Εἶχον ὑποβάλλει ἐμαυτὴν εἰς τὴν τύ-

χην μου, εἰ καὶ ὑποφέρουσα τὸ βραδύ καὶ
συνεχὲς μαρτύριον τοῦ κενοῦ τῆς καρδίας.

Οὐχ ἦττον, προσεμειδίων πρὸς τὸν Λέ-
μον, τὸν ἀκούσιον αἴτιον τῆς δυστυχίας
μου, ὅστις ἐφαίνετο εὐδαιμών διὰ τὴν
ὑποτιθεμένην εὐδαιμονίαν μου. Διατί νὰ
καταπαθῶμεν ἀμφοτέροι δυστυχεῖς ; Μοι
ἤρκει νὰ εἶμαι ἐγὼ μόνη.

Τότε ἀντελήφθη πάσης τῆς ἰσχύος τῆς
γυναικείας ψυχῆς.

Ὁ Λέμος ἀπελάμβανεν ἐπιφθόνου εὐ-
τυχίας.

— Ὁ Θεὸς τῷ εἶχε δώσει ἓνα ἀγγελον,
εἶπεν ὁ Σανδοβάλ.

Ἦ Κλάρα ἐσιώπησε.

Μετὰ νέον ρόφημα ρουμίου, ἐξηκολού-
θησεν.

— Ἄς διέλθωμεν ἐν τάχει τὴν πρῶ-
την ἐποχὴν τοῦ γάμου μου. Ὁ Λέμος ἦτο
πλούσιος, μὲ ἠγάπα καὶ προϋλάμβανε τὰς
ἐπιθυμίας μου· οὐδὲν μοι ἔλειπεν εἰμὴ καρ-
δίκα, ἥτις ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν ἐδι-
κὴν μου.

Ὁ Θεὸς ὁμως μὲ ἠύσπλαγχνίσθη καὶ
μοι ἀπέστειλεν ἀγάπην καθαρὰν καὶ ἀσπι-
λον, τὴν ἀγάπην ἀγγέλου.

Ἐπέτρεψε νὰ γενῶ μήτηρ.

Δὲν εἶχε παρέλθει ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου
μου, εἶχον ἡλικίαν πεντεκαίδεκα ἐτῶν,
ἄτε ἔτεκον τὴν θυγατέρα μου, τὴν δυστυχῆ
Ἰσαβέλλαν μου, τὴν ὁποίαν μοι ἤρπασαν.

Ἦ Κλάρα ἐκένωσε τὸ ποτήριόν τῆς.

— Πληρώσατέ μοι ἕτερον, Σανδοβάλ,
εἶπε, διὰ φωνῆς βραγχνῆς. Ἐχω ἀνάγκην
λήθης, θέλω νὰ λησμονήσω ἄλλως, αἰ-
σθάνομαι παράδοξον καὶ καταθλιπτικὸν
ψῆχος.

Ὁ Σανδοβάλ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον
τῆς Κλάρας καὶ ἀνεσκάλευσε τὸ πῦρ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι περιττόν τὸ πῦρ
δὲν ἀρκεῖ νὰ με θερμάνῃ· αἰσθάνομαι τι
ὡς ἐὰν εἶχον τὴν καρδίαν νεκράν.

— Νεκράν τὴν τόσον ἐρῶσαν καρδίαν,
τὴν προσδίδουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας
ὑπερφυσικὴν καὶ θεῖαν λάμψιν !

— Σὰς φαίνομαι πραγματικῶς τόσον
ὠραία ;

Ἦ Κλάρα, κλίνασα πρὸς τὸν Σανδο-
βάλ, ἔδειξεν αὐτῷ τὸ ὠχρόν καὶ συσπώ-
μενον ὑπὸ σχεδὸν ἀνεπιλήπτων, πλὴν βι-
αίων καὶ διαρκῶν σπασμῶν, πρόσωπόν τῆς·
οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐκτάκτως. Κρα-
τοῦσα, διὰ τρεμούσης χειρός, τὸ πλήρες
ποτήριόν τῆς, ἐξεκένωσε αὐτὸ διὰ μιᾶς
καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ δίσκου· εἶτα δ' ἀ-
νεπαύθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἠτένισε
τὸν Σανδοβάλ μὲ ἀπερίγραπτον βλέμμα.

Οὗτος, καταληφθεὶς ὑπὸ ζάλης, ἔλαβε
μετὰ πάθος τὴν χεῖρα τῆς Κλάρας.

Ἦ χεῖρ ἐκείνη ἦτο ψυχρά ὡς ἡ χεῖρ
πτώματος.

Εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς φλεγούσης χει-
ρός τοῦ Σανδοβάλ, ἡ εὐειδὴς χήρα ἀνε-
σκίρτησεν, ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὴν ἰδικὴν
τῆς, ἠγέρθη καὶ ἀστραπὴ ἐξηκοντίσθη τῶν
ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὁ Σανδοβάλ ἠσθάνετο παράδοξον αἰ-
σθημα· ἤρχιζε νὰ καταλαμβάνηται ἐπίσης
αὐτός ὑπὸ ψύχους.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Κλάρα.
Ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἐπανέλαβε :

— Τί σὰς ἔλεγον ;

— Μοι ἐλέγετε, κυρία, ὅτι, γενομένη
μήτηρ, ἐγένεσθε εὐτυχῆς.

— Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶπον
ταυτοῦτό τι, διότι, ἀφοῦ ἐγενόμην μήτηρ,
ἡ θέσις μου ἐχειροτέρευσε.

— Πῶς !... τότε, δὲν ἠγαπάτε τὴν θυ-
γατέρα σας, διότι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λέμου.

— Δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω τοῦτο. Ἐλά-
τρευον τὴν Ἰσαβέλλαν μου, ἥτις κατεῖχεν
ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν ἰδιαιτέραν διὰ τὴν
μητρικὴν στοργὴν θέσιν· πλὴν, ἐν αὐτῇ τῇ
καρδίᾳ μου, ἔμενε κενόν τι, τὸ ὅποτον ἀ-
καταπαύστως ἐμεγεθύνετο. Δι' ἐμὲ ὁ Λέ-
μος, μόνονότι πατὴρ τῆς θυγατρὸς μου,
δὲν ἦτο πατὴρ ἀγαπώμενος. Ἦ θλίψις
μου ἠῤῥῆσεν, ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ἰσορρο-
πίας εἰς τὰ αἰσθητά μου. Οὐχ ἦττον,
ἐμειδίων πρὸς τὸν Λέμον ὡς γυνὴ ἔμπλεως
ἔρωτος. Καθίστων αὐτὸν εὐτυχῆ. ὦ ! μὴ
πιστεύητε τὰς γυναῖκας, Σανδοβάλ !

Ὁ Σανδοβάλ ἠσθάνετο τὸ ψῆχος καθι-
στάμενον δριμύτερον.

— Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Λέμος ἦτο
εἰς τὸ Μεξικόν, ἀνὴρ τις, περιβεβλημένος
πλατὺ ἐπανωφόριον ἐκ χονδροῦ μαλλίνου
ὑφάσματος, φέρων ψιθινὸν πῖλον καὶ κα-
ραβιαν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ἦτο νέος καὶ εὐειδής.

Ἐπλησίασε βραδέως καὶ ἐστηρίχθη εἰς
τὴν εἰσοδὸν τῆς φράκτης, ἐνῶ ἔμελλον νὰ
διέλθω ἐκεῖθεν, παρατηρῶν με δὲ με τοὺς
μέλανος ὀφθαλμοὺς του, εἶπε :

— Κρατήσατε, τὰ σκυλιὰ σας, κυρία,
καὶ λαβετε τὴν εὐσπλαγχνίαν νὰ με δώ-
σετε ψωμί καὶ νερόν.

Ἦτο ὠχρότατος καὶ ἐφκίνετο ἀσθενής.

Τὸ ἐφθαρμένον ἐπανωφόριόν του, ὁ ἄ-
κομπος πῖλός του καὶ τὰ κατεσχισμένα
ὑποδήματά του προσέδιδον αὐτῷ τὸ ἦθος
ἐπαίτου· ἡ φυσιογνωμία του ὁμως ἦτο ὑ-
περήφανος καὶ ἡ φωνὴ του βαρεῖα καὶ ἀ-
ξιοπρεπής.

— Εἴσθε Ἰσπανός ; ἠρώτησα αὐτόν.

— Ναί, κυρία, εἶμαι Ἰσπανός καὶ κυ-
νηγὸς βουβάλων. Ἐρχομαι ἐκ μεσημβρίας·
μετὰ μακρὰν πορείαν, ἐτραυματίσθην ὑπὸ
τῶν Ἰνδῶν καὶ ἀκόμη δὲν ἐθεραπεύθην
ἐντέλως.

— Τίνος ἡλικίας ἦτο ; ἠρώτησεν ὁ
Σανδοβάλ μὲ διαστακτικὸν ὄψος.

— Ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων μέχρις εἰκοσι
καὶ ἔξ ἐτῶν.

— Καὶ ἦτο εὐειδής ;

— Πολὺ εὐειδής.

— Ὅστε...

— Ὑποθέτετε, ὅτι ἦτο δι' ἐμὲ ἐπι-
κίνδυνον νὰ γνωρίσω ἐκεῖνον τὸν ξένον ;
Καταλέγεσθε μεταξύ τῶν πιστευόντων,
ὅτι ἡ φυσικὴ καλλονὴ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι τό-
κύριον προσὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γυ-
ναίκος ;

— Ὅχι· ὁσάκις ὁμως ἕτεροι περισάσεις...

— Ἦ μόνη συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ Λο-
πὲς περιστασις ἦτο, ὅτι οὗτος ἦτο δυ-
στυχῆς, ὅπερ ἤρκει νὰ διεγείρῃ τὴν συμ-
πάθειάν μου.

— 'Όνομάζετε Λοπές ;
— Ναι, και τὸν γνωρίζετε. Είναι ὁ ἴδιος κύριος Σεβήρος Λοπές, ὁ διευθυντὴς τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου μου.

— Ὑπῆρξεν ὠραῖος ;
— Ὁραιότατος.

— Καὶ ἔζησεν εἴκοσι ἔτη πλησίον σας ;
— Τί σημαίνει ; Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀγαπήσω αὐτόν· τὸ βλέμμα του εἶχε τι ἀγριόν· τὸ στόμα του ἔκφρασιν τινα σκληρότητας, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐγὼ ἀπέδιδον εἰς τὰ δυστυχήματά του.

— Δὲν ἐξεδήλωσεν ὑμῖν ἔρωτά ;
— Ναι, ἀμὰ τῆ ἐμφανίσει του.

— Ἄ !
— Ἄλλ' ὁ ἔρωσ τοῦ Λοπές ὑπῆρξε διαρκῶς εἶδος σεβασμοῦ καὶ στοργῆς· μετ' ἡγάπα ὡς ἀδελφός, ὡς πατήρ.

— Ἡθέλησε νὰ σας ἀπατήσῃ καὶ τὸ κατῳρώσῃ, δεικνύων ὑμῖν ἀφιλοκερδῆ καὶ ἐχέμυθον ἔρωτα, ὡς ὑμεῖς αὐτὴ ἠπατάτε τὸν σύζυγόν σας, ἀφίνουσα αὐτόν νὰ πιστεύῃ, ὅτι τὸν ἡγαπάτε.

— Ὁ Θεὸς μόνος ἐτάζει τὰς καρδίας· ὁ ἄνθρωπος κρίνει ἐκ τῶν φαινομένων. Ὁ Λοπές οὐδέποτε ἐπεδείξατο τὸν φλογερὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον περητήρησα παρ' ὑμῖν ἀφ' οὗ σας ἐγνώρισα.

— Ἐγὼ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ τίμιος.
— Ἰσῶς ἀπατάτε ὑμᾶς αὐτόν !

— Ὡ ! ὄχι !
— Ἐξακολουθῶ. Ἀφοῦ ὁ Λοπές εἰσήλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, διέταξα καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τροφὴν καὶ δωματίον, ὅπως ἀναπαυθῆ.

Τὴν ἐπιούσαν, μοὶ ἀφηγήθη τὰ τοῦ βίου του μετ' ὀλίγας λέξεις. Ὡν ὄρφανός, εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Μεξικὸν νεώτατος μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀντιβασιλέως· πλήν, ὑπερήφανος ὢν καὶ μὴ θέλων νὰ ὑπηρετῆ ἐτέρους, ἠθέλησε νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δι' ἀνεξαρτήτου ἐργασίας καὶ ἐγένετο θηρευτὴς βουβάλων. Βαρυθεὶς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐξήσκει πρὸ ὀκταετίας καὶ τὸ ὁποῖον ἔβλαψε τὴν ὑγίειάν του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου νὰ κερδίξῃ τὰ τοῦ βίου, ἀδιάφορον τίνι τρόπῳ.

Μετὰ παρεκάλεσε, λοιπόν, νὰ συστήσῃ αὐτόν εἰς σχετικὰ μοι πρόσωπα.

Εἰς τὸ Μεξικὸν ὑπῆρχε μόνος ὁ σύζυγός μου, ἐπομένως ἔγραψα αὐτῷ ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐκόμισεν ὁ ἴδιος Λοπές.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, οὗτος ἐπανήρχετο μετὰ τοῦ Λέμου, προσλαβόντος αὐτόν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἐκτοτε, ὁ πρῶν θηρευτὴς δὲν μ' ἐγκατέλιπε πλέον.

— Ἀγαπῶν ὑμᾶς πάντοτε !
— Καὶ σεβόμενός με.

— Ὡ ! οὐδέποτε μοὶ ἤρρεσεν οὗτος ὁ ἄνθρωπος ! ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβάλ.

ΙΒ'

Ὁ σκελετὸς διέκοψεν ἐπὶ μικρὸν τὴν διήγησίν του, εἶτα δ' ἀποταθεὶς πρὸς με, ὅστις ἠκροώμην μετ' ὀρθάνοικτον τὸ στόμα

καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἐνδιαφέροντος, εἶπε:

— Λοιπόν, σὺ ὁ προβλέπων τόσον ἀκριβῶς τὰ πράγματα, τί φρονεῖς περὶ τοῦ Λοπές ;

— Ἄ ! ἡξούρω καὶ ἐγὼ ; Ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐπὶ εἰκοσαετία κρύπτει τὸν ἔρωτά του πρὸς γυναῖκα, οὐδὲν παρ' αὐτῆς αἰτῶν, οὐδ' ὅτε ἔμεινε γήρα, ὁ οὕτως ἀφιλοκερδῶς ἀγαπῶν ἀνὴρ δὲν εἶναι ἐραστής, ἀλλ' ἀδελφός.

— Ἄ ! καυμῆνε ἀνόητε ! ψυχὴ ἀγκυθί, ἥτις ἐξετάζει μόνον τὰ φαινόμενα !

— Πῶς ! ὁ Λοπές ἡγάπα ἄλλως τὴν Κλάραν ;

— Ἦρατο αὐτῆς φρενητικῶς, λυσσωδῶς, ὡς ὁ Σατανᾶς ποθεῖ τὸν οὐρανόν.

— Τότε, διατί νὰ ὑποφέρῃ ;
— Ἴνα μὴ ἀπολέσῃ τὰ πάντα.

— Δὲν ἐνόω. Τί δύναται τις νὰ κερδίσῃ, ἀφίνων τὴν ἐρωμένην γυναῖκα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἔρωτός του ;

— Κερδίζει τὸ νὰ βλέπῃ αὐτὴν συνεχῶς, νὰ τῆ ὁμιλῇ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Ἐρώτησον ἀπῆλπισμένον ἐραστήν τί θέλει καὶ θά σοι ἀπαντήσῃ : Μοὶ ἀρκεῖ νὰ τὴν βλέπω καὶ νὰ αἰσθάνωμαι αὐτὴν πλησίον μου. Είναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἐπιτυχὼν τοῦτο ἐπιθυμεῖ

τι περισσότερο· λίαν ταχέως, πλήν ὁ Λοπές, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἐκρίνεν, ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ οὐδέποτε ἠθέλεν ἀγαπήσει αὐτόν, εἶχε τὴν ὀρθὴν κρίσιν νὰ μὴ λάβῃ τὴν στάσιν παραγνωρίζομένου ἐραστοῦ καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ ἐκὐτῷ τὴν μόνην δυνατὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ζῆ πλησίον τῆς Κλάρας, ἀποφεύγων νὰ διακινδυνεύσῃ, δι' ἀσυνέτων ἐπιδείξεων, τὴν παρὰ τῷ Λέμῳ θέσιν του.

— Μπᾶ ! εἶναι ἀδύνατον. Ὁ Λοπές δὲν ἠδύνατο ν' ἀγαπᾷ τοιοῦτοτρόπως τὴν ὠραίαν Ἰνδιάν. Ἐὰν ἤρατο αὐτῆς ὅσον λέγεις, ἡ ζηλοτυπία αὐτοῦ, βλέποντός αὐτὴν σύζυγον ἐτέρου, ἠθέλε τὸν θανατώσει.

— Ὁ Λοπές ἦτο φρικῶς ζηλότυπος· δὲν ἀπέθανεν ὅμως ἐκ ζηλοτυπίας... ἀλλὰ προύτιμησε νὰ φονεύσῃ.

— Ἄ !
— Ἄκουσον.

— Μέλλεις νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Κλάρας ;

— Ὁχι. Ἡ Κλάρα δὲν ἐγίνωσκεν εἰμὴ μόνον μέρος τῆς ιστορίας τῆς· πλήν ἐγὼ, ὅστις γινώσκω αὐτὴν ὀλόκληρον ἀφ' οὗ χρόνου ἐγενόμην σκελετὸς, θέλω σοὶ διηγήσῃ αὐτὴν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Θέλει μάθει τίς ἦτο ὁ κύριος Σεβήρος Λοπές καὶ τὸν λόγον τῆς εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐλεύσεώς του.

Πρὸ τούτου ὅμως ἐπίτρεψόν μοι ν' ἀναψῶ ἐν σιγᾶρον ἐπιθυμῆς σὺ ἐπίσης ἐν.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἄλλοτε ἤμην μανιακὸς καπνιστής· ὅτε εἶχον ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ, νὰ διηγηθῶ ἢ νὰ πράξω τι εἰς τὸν λόγον, ἤντλουν ἐκ τοῦ σιγάρου τὰς ἐμπνεύσεις μου. Τιμὴ εἰς τὸν Κολόμβον, τὸν ἀνακαλύψαντα τὴν νῆσον Κούβαν, τριπλασία δὲ τιμὴ εἰς τὸν ἐφευρόντα τὰ σιγᾶρα !

Ἐξηπλώθη ἀνέτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-

τροῦ, περιεβλήθη τὸν κοιτωνίτην καὶ ἐπανέλαβε τὴν διήγησίν του.

ΙΓ'

Ἐυρισκόμεθα εἰς χώραν παρθένον. Διασχίζομεν δάσος, ἀκολουθοῦντες τὰ ὑπὸ τῶν δορυβάδων χαραχθέντα ἕχνη.

Γιγαντιαία δένδρα ὑψοῦσι τὰς κορυφὰς των ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν εἰς ἀμετρον ὕψος.

Οὐδεμίαν γοτθικὴν μητρόπολιν ἔχει τόσῳ μεγαλοπρεπῆ θόλον.

Τὸ φῶς εἶναι ἀσθενές. Οὐδ' ἐλάχιστον μέρος τοῦ στερεώματος διακρίνεται διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος.

Ἡ κλιματῆτις, ἠρτημένη ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, σχηματίζει ὑπερμεγέθη παραπετάσματα.

Πυκνὴ χλόη βαθέος πρασίνου χρώματος καλύπτει τὴν στενωπόν.

Ἡ σιωπὴ βασιλεύει εἰς ταύτην τὴν ἔρημον.

Μόνον δ' ἐκ διαλειμάτων ἀκούεται ἡ πένθιμος βοή τοῦ διὰ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων διερχομένου ἀνέμου, τὴν ὁποίαν ἡ ἠχώ πολλακίς ἐπαναλαμβάνει εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Ἐὰν πραγματικῶς ἐβαδίζομεν εἰς τὸν ἀδιέξοδον ἐκεῖνον λαβύρινθον, θὰ εἶχομεν ἀνάγκην, ὅπως ἀναγνωρίσωμεν τὸν δρόμον ἡμῶν εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ν' ἀφήσωμεν σημεῖα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦμεν.

Ὁδοιποροῦμεν ὅμως κατὰ φαντασίαν, τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν ἀνετόν, ἢ μάλλον δὲν ὀδοιποροῦμεν, ἀλλὰ παρακολουθοῦμεν, διὰ τῆς φαντασίας, ἕνα ἄνδρα, ὅστις διέρχεται τὸ ἀπέραντον καὶ ἀνώνυμον δάσος.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος εἶναι ὁ Λοπές, ἡλικίας τὸ πολὺ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Εἶναι μελαγχροινός, ἐκ πρώτης δὲ ὄψεως φαίνεται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἰσπανικὴν φυλὴν.

Φέρει μετ' ἀφελείας καὶ κομψότητος ἰδιαίτους ἐνδυμασίαν· πλατύγυρον κωνικὸν πέilon μετὰ ταινίας ἐκ βελούδου, πράσινον μεταξίνον δίκτυον περικλείων τὴν κόμην του, ὑποκάμισον γραμμωτόν, μέγα μανδύλιον δεδεμένον περὶ τὸν λαιμόν ἀντὶ λαίμοδέτου, κοντόν φόρεμα, ἀναξυρίδα πλατεῖαν μετ' ἀργυρῶν κομθίων καὶ ἠνεωγμένην κατὰ τὰ πλευρὰ, δερμάτινα κεντητὰ περιπόδια, ὑποδήματα ἐκ δέματος ταύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠρτηνται ἐνθεν μὲν δύο θῆκαι, ὧν ἡ μὲν εἶναι πλήρης σιγάρων, ἡ δ' ἑτέρα περιέχει τέσσαρα δίκανα πιστόλια, ἐτέρωθεν δὲ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ, θηρευτικὴ μάχαιρα ἐν τέλει, κρατεῖ ὑπὸ μάλης μακρὰν ἀγγλικὴν καρβίναν καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ γραμμωτοῦ μανδύου του.

Ὁ Λοπές ἄδει δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του καὶ εἰσπνέει τὸν κᾶπνόν τοῦ μεγάλου σιγάρου του.

Ἐνίοτε δὲ, μετ' ὀλίγον ἰδιαίτερον, φωνάζει:

— Ἐμπρός, Κομιζέ ! ἔμπρός, ἀλογάκι μου ! πλησιάζομεν καλὸν χόρτον σὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω ἔμπρός, Κομιζέ !

Ὁ Κομιζέ είναι ἐγγώριος μικρόσωμος, μακρόβριξ, ἀλλὰ ῥωμαλέος ἵππος· φέρει ἐπὶ τῶν νώτων του δύο μικρὰ δέματα ἐμπόρευμάτων, κεκαλυμμένα διὰ κλινοσκαπέλατος. Βαδίζει δὲ βραδέως πρὸ τοῦ Λοπές.

Ἐντοσοῦτω, ἐνῶ ὁ Κομιζέ ἀκολουθεῖ τὴν βραδείαν πορείαν του, τὸ ἄσμα τοῦ Λοπές καθίσταται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἦττον ζωηρόν· ὁ Λοπές κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὰ δὲ ἀτενές τοῦ βλέμματος καὶ ἡ ἀκίνησις τοῦ προσώπου του δεικνύουσιν, ὅτι εἶναι βεβουθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις.

Μετὰ τινὰς ὥρας, τὸ δάσος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον φωτίζεται· ἡδὴ δὲ οὐρανόχροα σημεῖα φαίνονται διὰ τοῦ ἐκ χλόης θόλου ἐπὶ τέλους, ἐκεῖ κάτω, μακρὰν, φαίνεται ἀπὸ τὴν ἠελίου λάμψιν· εἶναι ὁ δῶν ἡλιός.

— Ἐμπρός, Κομιζέ! ἔμπρός! κράζει ὁ Λοπές· ἰδοὺ μας πλησίον εἰς τὸ Πάργο δὲ Πίτος. Ἀφοῦ φθάσωμεν ἐκεῖ, θ' ἀναπαυθῶμεν.

Μετ' οὐ πολὺ, ἐξῆλθον εἰς λιμῶνα πολλῶν λευγῶν ἐκτάσεως, βρεχόμενον ὑπὸ ποταμίου, ῥέοντος ἐπὶ κοίτης ἐκ χαλκίαν καὶ σιγηρατίζοντος, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἐδάφους, χειμάρρους, ἡρεμα βυθία καὶ λίμνας.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐπὶ ὑψηλοτάτω κωνικοῦ βράχου, καθέτου ἐπὶ τινος τῶν λιμῶν, κατῴκει φυλὴ, τὴν ὁποίαν θέλω περιγράψαι βραδύτερον.

Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ βράχου μέχρι τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπίνη ὄρασις, διακρίνεται τάτης χλόης, κυματίζων εἰς τὴν ἐλάχιστην πνοὴν ἀνέμου καὶ διακοπτόμενος ὑπὸ βράχων, λόφων καὶ τινων δένδρων.

Τὸ κατὰ πρῶτον προσβάλλον τὴν ὄρασιν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δάσους ἐξοδόν, ἦτο κορμὸς ἑκατονταετῶν δένδρων, κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀνθέων καὶ κατακειμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· σωροὶ φαιῶς γῆς ἀνευ χλόης ἐδείκνυον, ὅτι πυρκαϊὰ εἶχεν ἄλλοτε καταστρέψει μέρος τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον νῦν ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ λιμῶνος.

Ὁ ἥλιος ἔδυνεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον ἐντὸς τοῦ πυρπολουμένου ὀρίζοντος.

Ὁ Λοπές ἀπεκάλυψε τὴν καρδίαν του καὶ ἐπυροβόλησεν εἰς τὸν ἀέρα.

Εἶτα δὲ προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐναγωνίως ἐπὶ λευκοῦ οἰκίσκου, ἐκτισμένου ἢ μᾶλλον ἡρτημένου ἐπὶ τοῦ βράχου.

Ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου ἠνεῶχθη ἅμα τῷ πυροβολισμῷ, ἐνεφανίσθη δ' εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ γυνή, ἥτις ἔσειε τὸ μανθλιόν της.

Ὁ ὀδοίπορος, συγκεκλινημένος, ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σημεῖον, κινήσας τὴν ἀκρὰν τοῦ μανθίου του.

Ἡ γυνὴ κατῆλθε δρομαίως ἀπὸ κρηνον στενωπὸν καὶ προῦχώρησε πρὸς τὸν Λοπές.

Εὐκόλος ἦτο ἡ ἀναγνώρισις, ὅτι ἐκεῖνη ἡ γυνὴ ἀνῆκεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν φυλὴν. Δὲν ἠδύνατο μὲν τις νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν της, πλὴν ἐφαίνετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ της νεότητος· ἡ χροιά αὐτῆς ἦτο λευκή, ἡ κόμη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της

μέλανες, τὸ ἀνάστημα αὐτῆς λιγυρόν.

— Χαῖρε, Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς! εἶπεν ὁ Λοπές ἰσπανιστί!

— Χαῖρε, ἀνδρὸς ἐκ τῶν βουβάλων! ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ θλίψεως· διατί μὲ ὀνομάζεις Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς;

— Οὕτω ὀνομάζουσιν οἱ Ἐρυθρόδερμοι.

— Ἡξεύρεις καλλίστα, ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμέ· ἄς μὲ ὀνομάζουσιν οὕτω οἱ ἐρυθρόδερμοι· τὰ νερά, τὰ ὁποῖα ψιθυρίζουν ὑπὸ τὰς πτελέας τοῦ ποταμίου καὶ ὑπὸ τὸ λευκὸν καὶ ἡρεμὸν φῶς τῆς σελήνης, δὲν ἐπαναλαμβάνουν αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς εἶναι μήτηρ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Λοπές.

— Ὅταν ὁ εὐγενῆς Ἴσπανός μου θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, θὰ μὲ λάβῃ μαζί του· δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ μὲ φωνεῖσθῃ ὁ Ἐρυθρόδερμος πατήρ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶναι εἰς τὰ περὶχωρα;

— Ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νικητῆς τῶν Ἐρυθρόδερμων τῶν Κυκῶν Ὁρέων. Ὅταν μὲ εἶδε, μὲ παρετήρησε καὶ μὲ εἶπε· «Διατί ἡ κόρη μου δὲν εἶναι χαρούμενη, φέρω μαργαριτέαρια διὰ τὸν λαίμονη της καὶ δέματα διὰ τὸ κρεβάτι της. Ἡ κόρη μεγάλη ἀρχηγοῦ δὲν πρέπει νὰ ἦται λυπημένη, διότι ἠμποροῦσαν νὰ πιστεῦσάν πως δὲν εἶναι εὐχαριστήμενη διὰ τὴν δόξαν τοῦ πατέρα της».

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, ὁ Μιαντουκατοῦκ πάντοτε μὲ παρατηρεῖ ἐγὼ τρέμω, διότι νομίζω ὅτι ἐκεῖνο τὸ βλέμμα βυθίζεται εἰς τὰ σπλάγγνα μου.

Ὁ εὐγενῆς Ἴσπανός μου θὰ μὲ λάβῃ μαζί του, αἱ;

Ἐκεῖνη, ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ του, φοβεῖται.

— Ἀπόψε, ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὰς μαύρας πτελέας, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, θὰ περιμένω τὴν ψυχὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ Λοπές. Πῆγαίνε εἰς τὸ σπῆτί σου, διότι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔχει τὰ μάτια τοῦ ἀετοῦ καὶ τὴν ἀκοὴν τοῦ φειδοῦ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ, αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὸ κινήγιον τῶν βουβάλων μὲ τοὺς Ἰνδοῦς. Θὰ ἐπιστρέφῃ πολὺ ἄργα. Καὶ τί φέρεις ἀπὸ τὰς μεγάλας πόλεις; προσέθετο ἡ νεανίς μὲ παιδικὴν ζωηρότητα καὶ ῥίπτουσα περιέργον βλέμμα ἐπὶ τοῦ φορτίου τοῦ ἵππου.

— Ὅρατα πανεῖα, ὠραῖα στολίδια καὶ ὄπλα διὰ τὸν Ἐρυθρόν πατέρα.

Ἡχος κέρατος ἀντήχησεν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ βράχου.

— Νὰ ὁ Ἐρυθρός πατέρας! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς· ἡ φωτιὰ τοῦ βωμοῦ ἐσβύνητο, ὅταν ἤκουσα τὸν πυροβολισμὸν σου καὶ ἦλθα νὰ σε ἶδω, χωρὶς νὰ τὴν ἀνάψω. Ἄ! ἐὰν ὁ Μιαντουκατοῦκ εὗρισκε τὴν φωτιὰν σβυστήν! Χαῖρε, εὐγενῆ Ἴσπανέ μου, χαῖρε!

Ἀπόψε, ἐκεῖ, πλησίον τῶν βράχων, ὑποκάτω ἀπὸ τὰς πτελέας, ὅταν θ' ἀνατέλλῃ ἡ σελήνη.

Ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς ἀπῆλθεν ὡς βέλος πρὸς τὸ χωρίον καὶ ὁ Λοπές ἐξη-

κολούθησε βραδέως τὸν δρόμον του.

ΙΖ'

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο νεαρός ἀρχηγός τῶν φυλῶν τῶν Ἀπαχῶν.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ φθάσωμεν; ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως· πετᾶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς τὸν τέττιγα. ἀπὸ τὴν Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς εἰς τὸν Μιαντουκατοῦκ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο νεαρός ἀρχηγός τῶν φυλῶν τῶν Ἀπαχῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ σκελετός, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ μοὶ ἀποκριθῇ. Ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶχεν ὑποστῆ ἡρωϊκῶς πάσας τὰς εἰς τοὺς μαχητὰς ἐπιβαλλομένας δοκιμασίας.

Ἐμεινε κεκλεισμένος ἐφ' ὀλόκληρον ἡμερῶν ἐντὸς σάκκου, πλήρους ἀδηφάγων μυρμηκῶν καὶ μεγάλων ὡς σφήκας, χωρὶς ἐλάχιστον παράπονον νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων του καὶ χωρὶς ὁ ἐλάχιστος σπασμὸς νὰ φανῇ ἐπὶ τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ σάκκου τὴν πρωῒαν, ἐξῆλθε τὴν ἑσπέραν. Μόλιανότι δὲ κεκαλυμμένος ὑπὸ δηγμάτων καὶ αἰμόφυρτος, οὐδὲ πρὸς στιγμήν εἶχε διακόψει τὸ ἄσμά του, εἶδος θουρίου, σχετιζομένου πρὸς τὰς πολεμικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς του.

Μετὰ τὴν σκληρὰν ἐκείνην δοκιμασίαν, ἐπεβλήθη αὐτῷ ἑτέρα.

Ἀνηρτήθη ἀπὸ δένδρου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήθη πῦρ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐρρίφθησαν ὕλαι, ἀναδίδουσαι πνιγρὰν ὀσμήν.

Δὲν ἀπέσυρε τὰς κνήμας του, ὅτε τὸ πῦρ ἐφθασεν αὐτὰς, οὐδ' ἐπταρονίσθη, εἰσπνέων τὸν ὀξὺν καὶ ἀνυπόφορον καπνόν, ὅστις θ' ἀπέπνιγεν ἓνα Εὐρωπαῖον.

Μετὰ τοῦτο, ἐδάμασε ταῦρον καὶ ἵππουσεν ἄγριον ἵππον.

Ἐθάλεν ἀπομεμακρυσμένον καὶ δυσγερεθὸν σκύπον, διὰ βαρέος ἀγγλικοῦ πυροβόλου ὄπλου.

Ἀφῆρσεν, ἀόρατος καὶ ἀθουρόως, ἀντικείμενον, κατατεθειμένον εἰς δύσβατον καὶ ἐπιμελῶς ἐπιτηρούμενον μέρος.

Ἐνίκησεν ἵππον εἰς τὸν δρόμον.

Κατέβηκεν εἰς τὴν πάλην τοὺς ῥωμαλεωτέρους τῆς φυλῆς του.

Ἐπὶ τέλους, ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ὥρας, φέρων ἐπὶ τῶν νώτων βαρύτατον λίθον.

— Καὶ δὲν κατεβλήθη ὑπὸ τῶν τοιούτων δοκιμασιῶν;

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο μέγας ἀρχηγός, ἀπῆντησεν ὁ σκελετός μετ' ἐπισημότητος.

ΙΗ'

Ἡ Κομφή-Ἐλαφος ἦτο ἡ εὐειδεστέρα ἐρυθρὰ νεανίς, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Τὰ δ' ἐπὶ τοῦ σώματός της στίγματα καθίσταν αὐτὴν εὐειδεστέραν.

Τὰ τρία πτερὰ ἀετοῦ, τὰ ὁποῖα ἐκόσμουσαν τὸ μέτωπόν της, ἐφαίνοντο ἦττον ἐλαφρὰ καὶ εὐκίνητα τοῦ σώματος αὐτῆς.

Ἡ Κομφή-Ἐλαφος ἦτο τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ὁ γέρον καὶ σκληρὸς Ἀναου-

χάκ, ὁ πατήρ της, ἀρχηγὸς τῶν Ματαχέτων, ἐπεφύλαττε διὰ τὸν ἀνδρειότερον ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς του.

Ἡ νεανίς ἦτο υπερήφανος καὶ σοβαρά, εὐθυτενής δ' ὡς κέδρος. Ὅτε ἐκάθητο, μεγαλοπρεπῆς ὡς βασιλίσσα, πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς της ἐγερθείσης ξυλίνης οἰκίας, ἔμενε ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ὑπὸ φύλλων φοινίκος ψάθης, ἐνῶ νεαροὶ αἰχμάλωτοι τῶν ἐχθρικών φυλῶν ἐκίνουν περὶ αὐτὴν ῥιπίδια ἐκ πτερωδῶν.

Παῖδες, νεανίαι, ἄνδρες ὄρμοι καὶ γέροντες, ἀντιπαρερχόμενοι ἐνώπιον αὐτῆς, προσέκλινον, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ παρατηρήσωσιν αὐτήν, ἀλλὰ, θέτοντες τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ τὴν ἑτέραν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των.

Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἤθελε προσενέγκει τὸ δεῖγμα τοῦτο τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Κομφή-*Ελαφο* ἢ ἤθελε τολμήσει νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς! Θὰ ἐθυσιαζέτο εἰς τὸν φοβερὸν θεὸν Μαλοῦκ, τὸ ἐπτακέφαλον τέρας, τὸ ἰστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου, ἐπὶ τῆς διὰ τὰς θυσίας ὀρισμένης τραπέζης.

Ἡ Κομφή-*Ελαφος*, λοιπόν, ἦτο ἀληθὴς βασιλίσσα.

ΙΘ'

Βαθὺς ποταμὸς, δυναμένος νὰ ἐκληφθῇ, ἔνεκα τοῦ ἡρέμου καὶ βραδέως ῥοῦ αὐτοῦ, ὡς χειροποίητος διῶρυξ, ῥέει ἐν μέσῳ στενῆς κοιλάδος, τῆς ὁποίας κατέχει σχεδὸν ὅλον τὸ πλάτος, περίπου κεκρυμμένος ὑπὸ βράχους, τοὺς ὁποίους, ὡς ὑπὸ θόλον, καλύπτουσιν αἱ κλιματίτιδες, καὶ διπλῆ σειρὰ πλατάνων.

Οὗτος ὁ ποταμὸς ἐχρησίμευεν ὡς ὁδὸς εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐγγυὺς λειμῶνας διευθυνόμενα ἰνδικὰ μονόξυλα καὶ ἐχώριζε τὰς ὑπὸ δύο ἐχθρικών φυλῶν κατεχομένας χώρας.

Ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ὄρους, ἠγείροντο αἱ καλύβαι τῶν Ματαχέτων· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὄρους αἱ τῶν Ἀναπᾶς. Ἄλλοτε, αἱ δύο αὗται φυλαὶ ἦσαν φίλαι, ἀλλὰ, ἀρχηγὸς τινος τῶν Ἀναπᾶς, ἀπαγαγόντος ποτὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ματαχέτων, ἢ διχόνοια ἐνεφίλοχώρησε μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν· μολοντί δὲ πολλὰ ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ συμβάντος ἐκεῖνου, ἀφοῦ οὐδ' οἱ πρεσβύτεροι ἐνεθυμούντο αὐτό, τὸ μῖσος τῶν φυλῶν εἶχε μάλιστα αὐξηθῆ, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου.

Κ'

— Ἡξέυρεις, εἶπον πρὸς τὸν σκελετόν, ὅτι ἡ Εὐρώπη πράττει ἀδίκημα, μὴ εἰσάγουσα εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ;

— Ἡ Εὐρώπη ἔχει πολλὰ νὰ πράξῃ δι' αὐτήν· θὰ ἦτο ἀρετὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ πολιτισθῇ ἢ ἰδίᾳ ἀντὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐκπολιτίσῃ ἄλλους. Αἱ! πιστεύεις, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν δεκάτην ἐνάτην ἐ-

κατονταετηρίδα, δὲν διαπράττονται βαρβαρότητες; Τί λέγεις; Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆς, σοὶ δεῖκνύω εἰς τοὺς Παρισίους, τὰς νεώτερας ταύτας Ἀθήνας, τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἀγρίων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐν συγκρίσει οἱ Ἀπάχαι εἶναι ἄνθρωποι εὐ ἠγμένοι.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ καταστήσω γνωστὴν τὴν εὐρωπαϊκὴν βαρβαρότητα, οὐχὶ τὴν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ τὴν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος;

Οὐδέποτε εἶδες πυγμαχοῦντας εἰς τὸ Λονδίον; Χωρὶς δὲ νὰ ἐξέλθῃς τῆς Μαδρίτης, δὲν παρευρίσκεσο τὴν παρελθούσαν δευτέραν εἰς τὰς ταυρομαχίας; Καθεύρηθης ποτὲ εἰς τὰς σκοτεινὰς εἰρκπᾶς; Διετέλεσας πτωχὸς καὶ ἠναγκασμένος ν' ἀποζῆ; διὰ τῆς ἐργασίας σου; Οὐδέποτε ἤκουσας τὰς σφαίρας τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν καρβινῶν συρίζουσας εἰς τὰς ὁδοὺς; Τυφλέ, ὅστις δὲν βλέπεις, ὅτι ἡ βαρβαρότης εἶναι συσσωματωμένη μετὰ τῶν ἠθῶν, τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ τρόπου ἡμῶν τοῦ κρίνειν καὶ αἰσθάνεσθαι!

Νὰ ἐκπολιτίσωμεν τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ Νέου Κόσμου!

Νὰ κομίσωμεν τὰς ἀγχθὰς ἢ κακὰς ἐξέεις ἡμῶν εἰς τὰς ἀτέμονας ἐρημίας, τὰς ὑπὸ ἀπεράντων ὀχθῶν προστατευόμενας καὶ βατὰς ὑπὸ μόνον τῶν θηρίων καὶ τῶν οὐχ ἥττον αὐτῶν ἀγρίων Ἰνδῶν!

Εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ποταμοὶ ἀπέχουσι τὰ μέγιστα ἀλλήλων, ἄμμου δὲ κινητὰ ὄρη διαδέχονται ἀλλήλα ὑπὸ πυριφλεγῆ ἡλίου!

Ὅποια χώρα θὰ ἠδύνατο νὰ συντηρήσῃ ἀρκούντως πολυάριθμον στρατὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοιαύτης ἐπιχειρήσεως; Πρὸ παντὸς δὲ τίνι τρόπῳ θὰ κατορθούτῃ νὰ αἰκισθῶσιν αἱ ἀχανεῖς ἐκτάσεις, ὥστε νὰ κατασταθῇ ἀδύνατος ἢ ὀπισθεν δάσους, λειμῶνος ἢ ποταμοῦ ὑπαρξίς τῶν Ἰνδῶν;

Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς εἰσῆγαγεν εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ: τὸ πυροβόλον καὶ τὴν πυρίτιδα!

ΚΑ'

Λοιπόν, οἱ Ἀναπᾶς καὶ οἱ Ματαχέται ἦσαν δύο φυλαὶ ἐχθραὶ, δύο κλάδοι τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ ἢ μᾶλλον εἰς κορμὸς, διηρημένοι εἰς δύο μέλη, μὴ συγκρατούμενα πλέον εἰμὴ διὰ τῆς σεσηπείας ρίζης, τοῦ μίσους, μίσους πεπαλαιωμένου, τὸ ὅπατον ἐξ οὐδετέρου τῶν μερῶν ἐσκέπτοντο νὰ μετριάσωσιν.

Ἡμέραν τινὰ ἢ μᾶλλον νύκτα, οἱ Ἀναπᾶς, διελθόντες σιωπηλῶς τὸν ποταμὸν ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν μονόξυλων των, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Ματαχέτων.

Μετὰ δὲ μίαν στιγμὴν, ἡ μάχῃ εἶχε συναφθῆ.

Πάντοτε συνέβαινε, ὅτι οἱ Ἀναπᾶς ἢ οἱ Ματαχέται, εἰσβολαῖς ἢ θύματά, ἀπεσύροντο, ἀπάγοντες ἢ ἐγκαταλείφοντες αἰχμαλώτους.

Τοὺς αἰχμαλώτους μετέβαλλον εἰς δούλους, πλὴν τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους ἀδιακρίτως εἰς ἀμφοτέρως τὰς φυλάς, ἐθυ-

σίαζον εἰς τὸν αἰμοβόρον θεὸν Μαλοῦκ. Οἱ νικηταὶ ἐπανηγύριζον τὴν νίκην, καταθιβρώσκοντες τὰ θύματά των δημοσίως. Κρανία δὲ τινὰ ἐκόσμου καὶ τὸν βωμὸν τοῦ εἰδώλου κόμει καὶ νέων ἤρτητο ἀπὸ τῶν τειχισμάτων τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου τῆς νικητοῦρας φυλῆς.

[Ἐκτετατὴ συνέχεια.]

Δ**

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Ὁ Σχικῶ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης, διέκρινεν, ὅτι τὸ παράθυρον ἐβλεπε πρὸς τὸ κοιμητήριον τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖον ἔληγεν εἰς τὴν ὁδὸν Βορδέλ.

Ἠνέφωζε, λοιπόν, καὶ διεσκέλιζε τὸ παράθυρον, ἀνασύρας δὲ τὴν κλιμακκὰ πρὸς ἐκὺτόν μετὰ τῆς δεξιότητος καὶ τῆς δυναμείας τὴν ὁποῖαν σχεδὸν πάντοτε προσδίδει ἡ χαρὰ ἢ ὁ φόβος, ἐξήγαγεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ κοιμητήριον, ἐστήριξεν ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ κατήλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Μετὰ τοῦτο, ἔκρυψε τὴν κλιμακκὰ ἐντὸς φράκτης θάμνων, διωλίσθησεν ἀπὸ τάφου εἰς τάφον μέχρι τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν περιτειχίσματος, τὸν ὁποῖον ὑπερέβη, οὐχὶ ὅμως χωρὶς νὰ κρημνίσῃ λίθους τινὰς αὐτοῦ, οἵτινες ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ Σχικῶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως, διότι εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τινὰς μόνον ἀμυχὰς ἐκτὸς τῆς σφηκοφυλαξ. ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαῖζε τὴν ζωὴν του.

Ἐπειτα δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰκώβου καὶ δὲν ἐσταμάτησεν εἰμὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κέρατος τῆς Ἀρθουρίας, τοῦ ὁποῖου τὴν θύραν ἔκρουσεν ἀνευ δισταγμοῦ.

Ὁ κύριος Κλαύδιος Βονομέτος ἠνέφωξεν αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν, ὅτι πᾶσα ἐνόχλησις πληρώνεται καὶ ὑπελόγιζε πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἐκτάκτων ἢ ἐπὶ τῶν τακτικῶν εἰσοδημάτων.

Ἀνεγνώρισεν τὸν Σχικῶ μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, μολοντί οὗτος εἶχεν ἐξέλθει ἐνδεδυμένος ὡς ἱππότης καὶ ἐπέστρεψεν ὡς μοναχὸς.

— Α! εἰσθε σεῖς, εὐγενῆ μου, εἶπε, καλῶς ὄρισάτε.

— Καὶ ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον ἐν σκούδον.

Ἐγκάρδιον μεδίκαμ ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ξενοδόχου, ὅστις, προχωρήσας πρὸς τὸ ἰδιαιτέρον δωματίον, ὤθησε τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ εἶπεν:

— Ἴδετε.

Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἐρεγγεῖ ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Σχικῶ εἶχεν ἀφήσει αὐτόν.

— Διάβολε! σεβαστέ μοι φίλε, εἶπεν ὁ Γασκόνος, θὰ κατελήφθῃς ὑπὸ δεινοῦ ἐπιάλτου.

ΚΑ

Πῶς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ ὠδοιπόρουν καὶ συνηγήθησαν μετὰ συνοδοιπόρου.

Τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν, καθ' ἣν περίπου ὦραν ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀφύπνιζετο πεσιτετυλιγμένος ἐντὸς τοῦ ῥάσου του, ἐὰν ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης ἐβιάδιζεν ἐπὶ τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἀγγέρον ὁδοῦ ἤθελε συναντήσῃ, μετὰ τῆς Σάρτρης καὶ τῆς Νογέντης, δύο ἵππεις, ἕνα εὐπατρίδην μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος, τῶν ὁποίων οἱ ἵπποι ὠδεον πλησίων ἀλλήλων.

Οἱ ἵππεις ἐκεῖνοι εἶχον φθάσει, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς προτεραίας, ἐγγὺς τῆς Σάρτρης ἐπὶ σφριγώντων ἵππων, τῶν ὁποίων ὁ ἕτερος ἐξέπνευσεν ἐκ τοῦ κόπου ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς μητροπόλεως. Παρετήρηθη δ' ὅτι εἰσῆλθον ἐντὸς ζενοδοχείου, διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ οὐοίου ἐξῆλθον, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, εἰς τὴν ἔτι γυμνὴν, ἀλλὰ κοσμουμένην ὑπὸ τῶν προδρόμων τοῦ ἕκρου χρωματισμῶν, πεδιάδα, ἐπιβαίνοντες νέων ἵππων καὶ φέροντες ἐπὶ τῶν παρειῶν τὴν ὑπὸ τοῦ καταποθέντος θερμοῦ οἴνου προσδιδομένην χοροίαν.

Ὅτε ἐξῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἐπλησίασε τὸν ἕτερον με ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητῆ μοι σύζυγε, ἀσπάσθητί με ἀνέτως, διότι, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, οὐδὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν.

Τότε, ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ, διότι ἐκεῖνη ἦτο, ἀνοιξάσα τὸν περιβάλλοντα αὐτὴν χονδρὸν μαγδύαν καὶ κλίνασα ἐπιχαρίτως, ἐστήριξεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ νέου καί, βυθίζουσα τὸ βλέμμα τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔδωκεν αὐτῷ τὸ πυθούμενον φίλημα.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν, ἀφίππευσαν εἰς τι μικρὸν ζενοδοχεῖον τοῦ χωρίου Κουρβίλλη, κειμένου εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῆς Σάρτρης, τὸ ὁποῖον, ἕνεκα τοῦ μεμονωμένου τῆς θέσεώς του, τῶν διπλῶν θυρῶν του καὶ ἐτέρων πλείστων πλεονεκτημάτων, παρεῖχε ταῖς νεαροῖς συζύγοις πάσαν ἀσφάλειαν.

Ἐκεῖ παρέμεινον ὀλόκληρον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, μυστηριωδῶς κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου των, ἀφοῦ, ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας κοπώσεώς των, παρήγγειλον τῷ ζενοδόχῳ νὰ μὴ παραξῆ αὐτοὺς μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς ἐπιούσης, ἢ παραγγελία τῶν ὁποίων ἐξετελέσθη ἀκριβῶς.

Ἐπανευρίσκομεν, λοιπόν, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σαῖν-Λύκ ἐπὶ τῆς μετὰ Σάρτρης καὶ Νογέντης ὁδοῦ, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ζενοδοχείου τῆς Κουρβίλλης ἀναχώρησίν των.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, οἱ ἡμέτεροι ὁδοιπόροι ἦσαν ἡσυχώτεροι τῆς προτεραίας, ἐπομένως δὲν ὠδοιπόρουν ὡς φυγάδες ἢ ἐρασταί, ἀλλ' ὡς μαθηταί, αἵτινες, ἀναπᾶσαν στιγμὴν, ἀνακόπτουσι τὸν δρόμον των, ὅπως ἀποτεθῶσιν ἢ θαυμασῶσι τὴν φύσιν.

— Διάβολε ! ἀνερώνησεν αἰφνης ὁ Σαῖν

Λύκ, πόσον εἶναι εὐχάριστος ἡ ἐλευθερία ! Ὑπῆρξας ποτὲ ἐλευθέρῳ, Ἰωάννα ;

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη αὕτη μετ' ἐκφράσεως χαρᾶς, ποτέ ! τὴν πρώτην φοράν, λαμβάνω ὅσον θέλω ἀέρα καὶ δρόμον ! ὁ πατήρ μου ἦτο φιλύποπος καὶ ἡ μήτηρ μου ἠρέσκετο νὰ αἰκουρῆ, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἐξηρχόμην ἀνευ τῆς παιδαγωγοῦ, δύο θαλαμηπόλων καὶ ἐνὸς θεράποντος, ὥστε δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἐτροχῆ ἐπὶ τοῦ χόρτου, μετὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ὅτε ἀνεσκίρτων εἰς τὰ ἐκτεταμένα δάση τοῦ Μεριδῶρ μετὰ τῆς ἀγαθῆς μου Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν προῦκάλουν εἰς τὸν δρόμον καὶ μετὰ τῆς ὁποίας ἐτροχόμεν μετὰ τῶν θάμων μέχρις οὗ ἐχάνομεν τὰ ἴχνη ἀλλήλων. Τότε, ἐσταματῶμεν ἔντρομοι εἰς τὸν θόρυβον ἐλάφου ἢ δορκάδος, ἐξορμώσας τῆς κούπτῃς τῆς. Σὺ ὅμως, φίλτατε Σαῖν-Λύκ, σὺ ἦσο ἐλεύθερος τούλάχιστον.

— Ἐγὼ ἐλεύθερος ;

— Βεβαίως, εἰς ἀνήρ...

— Ἄ μαλιστα ! οὐδέποτε. Ἀνατραφεῖς παρὰ τῷ δουκὶ τῆς Ἀνδεγαυίας, ὀδηγηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς Παρισίους, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς ἐθιμοτυπίας νὰ μὴ ἐγκαταλείπω αὐτὸν καὶ καταδιωκόμενος, ἀμα ὡς ἀπεμκρυνόμην, ὑπὸ τῆς παραπονητικῆς φωνῆς του, δι' ἧς ἀκαταπαύστως μ' ἐκάλει λέγων :

« Σαῖν-Λύκ, φίλε μου, ἀνιῶ ! ἔλθε ν' ἀνιῶς μαζύ μου, » ἔνοοις πόσον ὑπῆρξα ἐλεύθερος. Ἐπειτα, ὁ συνθλιβὼν τὸν στόμαχόν μου στηθόδεσμος, τὸ ἐλδέρον τὸν τράχηλόν μου περιλαίμιον, ἢ διὰ κόμμεος οὐλῆ καθισταμένη κόμη μου, μεθ' ἧς ἀνεμιγνύετο ἡ ὑγρασία καὶ ὁ κονιορτὸς καὶ τὸ διὰ καρφιδῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου προσκεκολλημένον σκουῶμα ! ὦ ! ὄχι, ὄχι, ἀγαθὴ μου Ἰωάννα, νομίζω ὅτι ὑπῆρξα ὀλιγώτερον σοῦ ἐλεύθερος. Ἐνεκα τούτου, ἐπωφελοῦμαι, ὡς βλέπετε, τῆς σημερινῆς ἐλευθερίας μου. Εὐλογητὸς ὁ θεός ! Ὅποῖον ἀγαθὸν εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ πῶς τὴν στερεῖται τις, ἐνῶ δύναται ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτῆς ;

— Ἐὰν ὅμως συλληφθῶμεν, Σαῖν-Λύκ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ῥίψασα ἀνήσυχον βλέμμα παρὶ ἐαυτῆς, ἐὰν καθειρχθῶμεν εἰς τὴν Βαστίλλην ;

— Ἐὰν καθειρχθῶμεν ὁμοῦ, μικρὰ μου Ἰωάννα, τὸ δυστύχημα θὰ εἶναι ἥττον ἐπαχθές μοι φαίνεται, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τῆς χθες ἐμείναμεν ἐγκεκλεισμένοι ὡς πολιτικοὶ κατὰδικοὶ καὶ ὅμως δὲν ἠνωχλήθημεν πολὺ.

— Σαῖν-Λύκ, μὴ εἶσαι τόσο ἀισιόδοξος, εἶπεν ἡ Ἰωάννα με μειδίαμα πλήρες πονηρίας καὶ φαιδρότητος : ἐὰν μᾶς συλλαβῶσι, πιστεύω, ὅτι δὲν θέλουσι φυλακίσει ἡμᾶς ὁμοῦ.

— Τότε, ἄς κρυθῶμεν καλῶς, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— ὦ ! ἐσο ἡσυχος, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα ὡς πρὸς τοῦτο, δὲν ὑπάρχει φόβος, διότι θὰ κρυθῶμεν καλῶς ἐὰν ἐγίνωσκας τὸ Μεριδῶρ καὶ τὰς μεγάλας δρυς αὐτοῦ,

αἵτινες ὀμοιάζουσι πρὸς στήλας ναοῦ, ἔχοντες θόλον τὸν οὐρανόν, τὰς ὑπὸ θάμων κεκαλυμμένας ἀτελευτήτους ἐκτάσεις του καὶ τὰ βραδυκίνητα ποτάμια του, τὰ ὁποῖα τὸ μὲν θέρος ῥέουσιν ὑπὸ σκοτεινὰς ἐκ χλόης γεφύρας, τὸ δὲ φθινόπωρον ὑπὸ παχέα στρώματα ξηρῶν φύλλων πρὸς τούτοις, τὰς ἐκτεταμένας λίμνας, τοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, τοὺς ἀνθῶνας, τοὺς ἀτέμνονας λιμῶνας καὶ τοὺς πυργίσκους, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφίπτανται πλῆθος περιστερῶν ὡς αἱ μέλισσαι ἐκ κυψέλης, ὑπὲρ πάντα δὲ ταῦτα τὴν βασιλισσάν του μικροῦ ἐκεῖνου βασιλείου, τὴν γόησαν τῶν κήπων ἐκεῖνων τῆς Ἀρμίδας, τὴν ὠραίαν, ἀγαθὴν καὶ ἀπαράμιλλον Ἀρτεμίν, καρδίαν ἐξ ἀδάμαντος ἐντὸς χρυσοῦ περιβλήματος, τὴν ὁποίαν θ' ἀγαπήσῃς, Σαῖν-Λύκ, δὲν θὰ ἐφοβείτο, ὅτι δὲν θὰ κρυθῶμεν καλῶς.

— Τὴν Ἀρτεμίν ἤδη ἀγαπῶ, ἀφοῦ ἡγάπησε σέ.

— ὦ ! εἶμαι βεβαίωτατη, ὅτι εἰσέτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι θέλει ἐξακολουθήσει ἀγαπῶσά με. Ἡ Ἀρτεμίν δὲν μεταβάλλει ἐξ ἰδιοτροπίας τὰς φιλίας τῆς. Φαντάζεσαι τὸν εὐδαίμονα βίον, τὸν ὁποῖον θέλομεν διέλθει εἰς ἐκείνην τὴν φωλαὴν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς χλόης, τὴν ὁποίαν προσεγγίζει τὸ ἕαρ νὰ ζωογονήσῃ ; Ἡ Ἀρτεμίν διοικεῖ τὴν οἰκίαν, ἐπομένως δυνάμεθα νὰ διαμένωμεν ἐκεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις εἶναι γηραιὸς συναγωνιστὴς τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α'. Ἐὰν ὅμως μάθῃ, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐκεῖ, θέλομεν συμβιβασθῆ μετ' αὐτοῦ ἀφίνοντες αὐτὸν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Ἀρτεμίν εἶναι ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου νεανίς καὶ ὅτι ὁ Φραγκίσκος Α' ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος στρατηγός.

— Ἡ εἰκὼν σου εἶναι θελκτικὴ, ἀλλὰ προβλέπω μεγάλας ἐριδας.

— Μετὰξὺ τίνων ;

— Μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ὡς πρὸς τί ; ὡς πρὸς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον Α' ;

— Ὅχι. Τῷ ἀφίνω τὸν μεγαλύτερον στρατηγόν του ὡς πρὸς τὴν ὠραιότεραν νεάνίδα τοῦ κόσμου.

— Ἐγὼ δὲν σημαίνω πλέον, ἀφοῦ εἶμαι σύζυγός σου.

— Ἄ ! ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Φαντάζεσαι τὸν βίον ἡμῶν ἐκεῖ ; θὰ περιπλέωμεν τὰς λίμνας ἐπὶ ἐλαφροῦ μονοξύλου, θὰ θηρεύωμεν τὰς δορκάδας ἐπὶ σφριγώντων ἵππων εἰς τὰ ἐκτεταμένα δάση, ἐνῶ ὁ γέρον βαρόνος, ἀγνοῶν ὅτι ζενιζόμεθα παρ' αὐτῷ καὶ ἀκούων μακρόθεν τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν, θὰ λέγει : Ἀρτεμίν, ἀκούσον, δὲν σοὶ φαίνεται, ὅτι θηρεύουσιν εἰς τὰ δάση ἡμῶν ;

— Καὶ ἡ Ἀρτεμίν θ' ἀποκρίνεται : ἄς θηρεύωσι, καλέ μου πατέρ.

— Ἄς σπεύσωμεν, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἐπιθυμῶ νὰ ἤμην ἤδη εἰς Μεριδῶρ.

Δ.μ.λ.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Ἐκ τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐκδοθέντος καλλιτεχνικοῦ καὶ εἰκονογραφημένου τεύχους **ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ**, συνταχθέντος ὑπὸ πολλῶν ἐξεχόντων εἰς τὰ γράμματα καὶ ἄλλων νεωτέρων ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἀποσπᾶμεν τὸ κάτωθι διηγηματικὸν ἀναφορῶμενον εἰς τὰς τελευταίας παρὰ τὰ σύνορα συμπλοκάς. Σημειωτέον ὅτι τὸ τεῦχος τοῦτο πωλούμενον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν φρονευνθέντων καὶ πληρωθέντων στρατιωτικῶν ἀναδέχεται ἢ διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** τὰ πέμψη ταχυδρομικῶς εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτῇ διὰ γραμματοσήμου δρ. 1, 20.

Σ. τ. Δ.

Η ΣΗΜΑΙΑ

Τὸ ἐπὶ τῆς μεθορίου μικρὸν φυλακεῖον κατείχεται ὑπὸ ἀποσπάσματος εὐζώνων. Εἰς ὑποδεκανεὺς καὶ πέντε στρατιῶται ἀπετέλουν τὴν ὅλην φρουρὰν του.

Ἡ θέσις ἐν ἣ ἔκειτο ἦτο ἐντελῶς μεμονωμένη. Οἱ ἐγγύτατοι σταθμοὶ ἀπέιχον μίαν ὥραν τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα ἐστρατοπέδευον εἰς ἀπόστασιν δέωρον.

Ἀπέναντι τοῦ ἑλληνικοῦ φυλακεῖου, εἰς ἑκατὸν μέτρων ἀπόστασιν ὠρθοῦτο ὁ τουρκικὸς σταθμὸς. Δέκα ἄνδρες ὑπὸ ἑνα δεκανέα ἐφύλαττον ἐκεῖ.

Ἐν τῇ ὑψηλῇ ἐκείνῃ θέσει τὸ ψῦχος ἦτο ἔτι δριμύ καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐαρινὰς νύκτας. Οἱ δ' Ἕλληνες στρατιῶται συνεσπειρωμένοι περὶ τὴν πυρὰν ἠκροῶντο τοῦ ὑποδεκανεὺς ἀφηγουμένου τὸ θελκτικὸν παραμύθιον τῆς *Πεντάμορφης*. Μόνον ὁ φρουρῶν σκοπὸς περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω πρὸ τῆς ἀχυροσκεποῦς σκοπιᾶς καὶ ἡ φλόξ τῆς πυρᾶς ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῆς κινουμένης ξιφολόγησιν τοῦ ὄπλου του. Αἴφνης κρότος συντριβομένων ὑπὸ βήματος θάμνων καὶ κυλιομένων χαλίκων ἠκούσθη ἀπὸ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ ἔκραξε: Τίς εἶ; Οἱ εὐζῶνοι ἀνεπήδων συγχρόνως καὶ ἔσπευδον πρὸς τὰ ἀνηρτημένα ὄπλα.

Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ προσερχομένου, ὅστις ἦν ἤδη λίαν ἐγγύς, καθησυχάσε τὴν αἰφνιδιον ταραχὴν των:

— Ὡρα καλὴ, παιδιὰ! Εἴμ' ἐγὼ ὁ Γιάννης.

— Καλῶς τον Γιάννη, καὶ πῶς τέτοιον ὦραν; Ἠρώτησεν ὁ ὑποδεκανεὺς τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γνωστότατον αὐτῷ ποιμένα.

— Νὰ πάρω ἀνασασμὸ καὶ σὰς λέω...

Ἀπεκρίνατο ὁ ποιμὴν καὶ ἐκαθέσθη βαρὺς καὶ καθιδρὸς παρὰ τῆ πυρᾶς. Ὅλοι προσήλωσαν ἐπ' αὐτοῦ βλέμματα περιεργίας πλήρη. Μετὰ μίαν στιγμὴν σιωπῆς καὶ προσδοκίας, ὁ Γιάννης ἐπρόφθερον ἀσθμαίνων ἔτι τὰς λέξεις αὐτάς:

— Βαρῆθηκα ἔς τὸ σύνορον πέρα κατὰ τὸ Γκοιτζάνο... τὸ τουφεκιδὶ πάει κορδόνι...

Οἱ εὐζῶνοι ἀνεσκήρτησαν ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ. Τὰ χεῖλη των δὲν ὠμίλησαν, καὶ μόνον δισταυρώθησαν τὰ βλέμματά των ἀπαστραπτόντα ὡς λεπίδες ξιφῶν. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀρχηγὸς των, Εὐρυτὰν τριακοντούτης, μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τρα-

χὺς τὴν ὄψιν, κατήρτισεν ἐν ἀκαρεῖ τὸ στρατηγικὸν αὐτοῦ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε μελετήσει. Ὅλιγα λέξεις ἀντηλλάγησαν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν ὀπλιτῶν του.

Μεθ' ἡμῖσιαν ὦραν ὁ τοῦρκος σκοπὸς ἐφανεύετο ὑπὸ εὐζώνου, ὅστις πλησιάζας αὐτὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν κατεκάλυψεν ἐντὸς τῆς δασυμάλλου κάπας, καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἐκάρφωσε διὰ τῆς ξιφολόγησιν. Οἱ δ' ἐν τῷ σταθμῷ στρατιῶται ἐξ ἀπροόπτου καταληθθέντες ἐν τῷ ὑπνῷ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν οἱ ἕξ ἐφρονεύοντο, οἱ τρεῖς ἠχμαλωτίζοντο, καὶ μόνον ὁ δεκανεὺς διέφυγε τὸν ὄλεθρον πηδήσας ἀπὸ τινος φεγγίτου.

— Τώρα, παιδιὰ, πάμε νὰ κυριεύσωμε τὸ χωριό!

Εἰς ἀπόστασιν δέωρον ἀπὸ τῶν τουρκικῶν σταθμῶν ἔκειτο μικρὸν χωριὸν κατοικούμενον ὑπὸ εἰκοσάδος οἰκογενειῶν χριστιανῶν καὶ ἰσαριθμῶν μουσουλμάνων. Τὸ χωριὸν τοῦτο ἐκαλεῖτο *Ἐληά*.

Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀρχηγὸς προσήγγισε τὸ χωριὸν ἐν στρατηγικῇ τάξει. Τὴν πρωτοφυλακὴν ἀπετέλει εἰς εὐζῶνος, τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἕτερος, τὸ κύριον δὲ σῶμα, φέρον καὶ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους δεσμίους, ἀπετέλει αὐτοὺς μετὰ τῶν λοιπῶν τριῶν στρατιωτῶν.

Μόνον οἱ κύνες ἀντέστησαν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ ἀποσπάσματος· οἱ χωρικοὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑποκύψωσιν ἀφυπνισθέντες αἴφνης ὑπὸ τῶν θριαμβευτικῶν ἀλαλάγμων τῶν ἕξ ἀνδρῶν, οὓς ὑπελάμβανον οὐ μόνον τετραπλασίους, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦντας προφυλακὴν ἰσχυροῦ σώματος.

Ὁ ὑποδεκανεὺς ἐγκατασταθεὶς ἐντὸς τοῦ μόνου διωρόφου οἴκου, διέταξεν ἵνα προσαχθῶσι τῶν πρακρίτων γερόντων τρεῖς ὡς ὄμηροι.

Τούτων οἱ δύο ἦσαν ὀθωμανοί.

— Ὡς με ἀναγνωρίσατε φρούραρχα τοῦ χωριοῦ! ἔκραξεν ἐπιτακτικῶς.

— Ὅπως ἀγαπᾶς, καπετάνιε, ἀπεκρίναντο τρέμοντες οἱ γέροντες.

Καὶ ὁ νέος φρούραρχος, λαβὼν χάρτου τεμάχιον, ἔγραψε διὰ φκιᾶς μελάνης τὸ πρῶτόν του ἔγγραφον: Ὁ Φρούραρχος Ἐληᾶς πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ... Ἐυζωικοῦ Τάγματος. Εὐπειθῶς ἀναφέρω τὸ χωριὸν Ἐληᾶ ἀπὸ σήμερον ἐγίνηκε ρωμαϊκόν. Ὅλα τὰ παιδιὰ παρόντες. Στάθης Γέρακος ὑποδ.

— Ὅμοιο! ἔκραξε πρὸς τὸν νεώτατον τῶν Εὐζώνων· ἔχεις πόδιζα ζαρκαδιῶ. Πάρε τὸ χαρτί καὶ τρέχα ἔς τὴν Διοίκησιν. Ἀστραπὴ! Ἔσεῖς οἱ ἄλλοι, μωρὲ παιδιὰ, μὴ σημαία ἑλληνικὴ δὲν θὰ μοῦ οἰκονομήσετε γὰρ τὸ Φρουραρχεῖο; Νὰ!... πάρετε τὸ γαλαζιο μαντίλι τοῦ γέροντα. Δυὸ λουρίδες πανὶ ἄσπρο ἀπάνω σταυρωταῖς· ἕνα καλάμι... καὶ ἔγινε!... Στὴ σημαίᾳ δὲν ἔχει νὰ κἀνῆ τὸ πανὶ—πάντα σημαία εἶνε!

Μετ' ὀλίγον ἦ αὐτοσχέδιος ἑλληνικὴ σημαία ἐκυματίζουσα ἐπὶ τῆς καπνοδόχου τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκτου, καὶ ἡ σελήνη τὴν ὠραν ἐκείνην προβάλλουσα ἀπὸ τοῦ βουνοῦ, καὶ ἡ νυκτερινὴ αὐρα ἠδὲ ψιθυρίζουσα, τὸ

πρῶτον ἐχαιρέτιζον τὸ σύμβολον τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς δεδουλωμένης ἐκείνης γῆς.

Ἀλλὰ τῇ αὐτῇ στιγμῇ σάλπισμάτα καὶ ποδοβολητὸς ἵππων ἐτάραξαν τὴν μόλις ἀποκαταστάσαν ἡσυχίαν, καὶ τὸ χωριὸν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τουρκικοῦ σώματος τριακοσίων πεζῶν καὶ ἀποσπάσματος ἵππων. Τὸ σῶμα τοῦτο ἐπορεύετο πρὸς τὴν μεθορίαν, μαθὼν ὅμως παρὰ τοῦ φυγάδος δεκανεὺς τὰ ἐν τῷ σταθμῷ συμβάντα καὶ τὴν πιθανὴν κατάληψιν τοῦ χωριοῦ ὑπὸ τῶν ὀλίγων εὐζώνων ἐλοξοδρόμησεν ὀλίγον ἵνα δώσῃ ἐν μάθημα εἰς τοὺς θρασεῖς Ἕλληνας.

— Παιδιὰ, εἶπεν ὁ φρούραρχος, τὸ φρούριό μας οὔτε τὸ γνωρίζομε καλά, οὔτε μᾶς γνωρίζει. Μπορεῖ νὰ μᾶς κλείσουν ἐδῶ μέσα ἂν τὰ ποντίκια καὶ νὰ μᾶς κάψουν ἢ νὰ μᾶς πιάσουν. Πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμεν ἔς τὴν πρώτη μας θέσι. Ἐφ' ὄπλου λόγη!

Καὶ οἱ πέντε ἄνδρες οἱ εἰς θάνατον ἀποφασισμένοι ἐζώρων διὰ τῆς ὀπισθεν θύρας τοῦ φράκτου, ἐνῶ περιεκυκλοῦτο ἤδη ὁ οἶκος. Οἱ τουρκοὶ δὲν εἶχον ἔτι καταλάβῃ τὴν ἐκεῖθεν ἐξοδὸν καὶ ἡ φυγὴ ἦν ἐξησφαλισμένη. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἔριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τελευταῖον βλέμμα διασκελίζων τὸν τελευταῖον φράκτον τοῦ χωριοῦ.

Ἐψηλὰ ἐκεῖ, οἶνοι ἐναερίως, μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς τὸ μικρὸν γαλανόλευκον πανίον ἀνεκινεῖτο πρέμον. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἐκτύπησε τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης:

— Καὶ ἡ σημαία; εἶπε, ποῦ θὰ τὴν ἀφήσωμε τῇ σημαίᾳ μας;

Καὶ πρὶν ἢ προφθάσωσιν οἱ ἄλλοι σύντροφοι νὰ ἐννοήσωσι τὴν πρόθεσίν του, γοργός, ἀκράτητος ἐτραπὴ πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ ὀθωμανοὶ στρατιῶται ἐπλήρουν τὴν ὁδὸν καὶ μετὰ τινα διατάγμων εἰσῆρχοντο εἰς τὸν οἶκον, ὅπου μόνον οἱ τρεῖς δεσμῖαι αἰχμαλῶται εἶχον καταλειφθῆ. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀναρριχηθεὶς ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν τοῖχου εὗρίσκετο ἤδη ἐπὶ τῆς στέγης. Καὶ ἡ μικρὰ σημαία ἐκυμαινετο πρὸς αὐτόν, ὡς νὰ τὸν ἰκέτευεν, ὡς νὰ τὸν προσεκάλει, ὡς νὰ τὸν νῦχαρίσει ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ. Τὴν ἤρπασε διὰ τῶν χειρῶν καὶ ὁ κάλαμος συνετρίβη. Τὴν ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους, καθ' ἣν στιγμὴν πεντήκοντα ὄπλα ἐκένωθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ δύο σφαῖραι τὸν ἐπλήγησαν εἰς τὰ στήθη. Κατέπεσαν ἐπὶ τῶν κεράμων, αἰτίνες συνετρίβησαν ὑπὸ τὸ βάρος του. Καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ του αγωνίᾳ, ὡσεὶ ἐχρησιμοποίησε καὶ αὐτοὺς τοὺς σπασμούς τοῦ θανάτου, κατέσχιζε διὰ τῶν ὀδόντων τὸ πανίον καὶ ἀπέπτυσεν αὐτὸ ῥάκος ἀμορφον καὶ πορφυροῦν ἐκ τοῦ ἰδίου του αἵματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Χάριν τῶν ἐνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναγκασθέντων νὰ διακείψωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὑπεβιβάζομεν τὴν τιμὴν τῶν προηγουμένων φύλων εἰς λεπτὰ 10 ἕκαστον ἀντὶ τῆς ὠρισμένης εἰκοσαλέπτου.